DOMSTOLENS DOM (første afdeling)
23. april 1986 *

I sag 204/84

SpA Sideradria industria metallurgica, Adria (Rovigo, Italien) ved Giuseppe Marchesini, advokat med møderet for Corte di Cassazione della Republica Italiana, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34 B IV, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af Wilma Viscardini Donà, advokat med møderet for Corte di Cassazione della Republica Italiana, Padua, og med valgt adresse i Luxembourg hos Manfred Beschel, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af den beslutning af 3. juli 1984, hvorved Kommissionen fastsatte det sagsøgende selskabs produktionskvoter og dets kvoter for levering på det fælles marked for 3. kvartal 1984,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden R. Joliet, dommerne T. Koopmans og T. F. O'Higgins,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 14. november 1985,

* Processprog: Italiensk.

afsagt følgende

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 13. august 1984, har selskabet Sideradria SpA (herefter benævnt »Sideradria«), Adria (Italien), i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 3. juli 1984 om fastsættelse af selskabets produktions- og leveringskvoter for 3. kvartal 1984.

2 Sideradria er en italiensk jern- og stålvirksomhed, der fremstiller armeringsstål. Virksomheden er således omfattet af den ordning, der er indført ved den generelle beslutning nr. 1831/81 af 24. juni 1981 om indførelse af en overvågningsordning og et nyt system for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 180, s. 1).

3 Ved nævnte generelle beslutning indførte Kommissionen en kvotaordning, der opstiller begrænsninger for de enkelte virksomheders produktion (produktionskvota) og for den del af produktionen, der kan leveres på det fælles marked (leveringskvota). I beslutningen bestemmes, at kvoterne fastsættes på grundlag af den enkelte virksomheds afsætning i løbet af en referenceperiode. En af de bestemmelser i den generelle beslutning, der har betydning i nærværende sag, er beslutningens artikel 8, stk. 2, hvorefter Kommissionen kan foretage en rimelig tilpasning af virksomhedens referencemængder, dersom virksomheden godtgør, at en fastsættelse på grundlag af de almindelige kriterier giver den alvorlige problemer. Ifølge artikel 14 i samme generelle beslutning kan Kommissionen foretage en tilpasning af produktions- og leveringskvoterne, dersom kvotasystemet skaber usædvanlige vanskeligheder for en virksomhed. En sådan tilpasning er imidlertid udelukket, dersom der er tale om en virksomhed, der er blevet pålagt sanktioner for overtrædelse af prisbestemmelserne, eller som ikke har betalt bøder, der er blevet pålagt den.

4 Sideradria har flere gange anmodet om kvotaændringer i medfør af artikel 8, stk. 2, i den generelle beslutning nr. 1831/81, men denne bestemmelse er kun blevet anvendt på Sideradria ved fastsættelsen af virksomhedens leveringskvota for 4. kvartal 1982.

5 Sideradria har i øvrigt indgivet flere begæringer om kvotaændringer i medfør af artikel 14 i den generelle beslutning nr. 1831/81 for 3. og 4. kvartal 1983. Disse begæringer blev afslået den 6. juni 1984. En begæring i henhold til samme bestemmelse vedrørende 1. kvartal 1984 blev dog imødekommet af Kommissionen, der accepterede en forhøjelse af Sideradrias leveringskvota på 508 tons. De senere begæringer blev afslået med den begrundelse, at Sideradria den 26. januar 1984 var blevet pålagt en bøde for overskridelse af leveringskvoten for 3. kvartal 1981. Domstolen har i dom af 12. december 1985 (Sideradria mod Kommissionen, 67/84, Sml. 1985, s. 3983) frifundet Kommissionen for Sideradrias påstand om annullation af beslutningen herom, idet den samtidig nedsatte den pålagte bøde.

6 Nærværende sag er anlagt til prøvelse af Kommissionens beslutning af 3. juli 1984 om fastsættelse af Sideradrias produktions- og leveringskvoter for 3. kvartal 1984 til henholdsvis 9 400 tons og 4 773 tons.

7 Der er ikke fremsat formalitetsindsigelser i sagen, i hvilken Sideradria til støtte for sin påstand om annullation af beslutningen har fremsat to anbringender, nemlig dels at beslutningen må anses for urimelig, dels at Kommissionen har afvist at tage hensyn til forskellige omstændigheder af afgørende betydning.

Anbringendet om, at den anfægtede beslutning må anses for urimelig

8 Sagsøgeren gør gældende, at det er åbenbart urimeligt, at leveringskvoten kun andrager 50% af virksomhedens produktionskvota. Dels repræsenterer produktionskvoten allerede i sig selv en begrænsning, der konkret kun gør det muligt for Sideradria at udnytte halvdelen af sin produktionskapacitet, dels er den del af produktionskvoten, der ikke kan leveres på fællesmarkedet, usælgelig, idet markederne uden for Fællesskabet er blevet utilgængelige. En punktlig anvendelse af de gældende regler medfører således, at sagsøgeren kun kan udnytte ca. 25% af sin produktionskapacitet. På baggrund heraf mener sagsøgeren at være udsat for forskelsbehandling, eftersom de fleste europæiske jern- og stålvirksomheder kan levere næsten hele deres produktion på det fælles marked.

9 Kommissionen indskrænker sig til at fremhæve, at den ved beregningen af sagsøgerens leveringskvota nøje har fulgt de gældende regler. Specielt med hensyn til klagepunktet om forskelsbehandling har Kommissionen under sagen anført, at anvendelsen af de gældende bestemmelser har medført, at andre virksomheder i jern- og stålindustrien kun kan sælge en meget begrænset del af deres produktionskvota på det fælles marked.

10 Først bemærkes, at sagsøgeren ikke gør gældende, at Kommissionens beslutning af 3. juli 1984 skal annulleres, fordi den strider mod den generelle beslutning nr. 1831/81, der er dens grundlag. Tværtimod anerkender sagsøgeren, at Kommissionens beslutning er i overensstemmelse med den generelle beslutning nr. 1831/81. I virkeligheden er det altså den ordning, der er indført ved nævnte generelle beslutning, sagsøgeren kritiserer. Sagsøgeren har imidlertid ikke fremført noget, der kan rejse tvivl om lovligheden af den generelle beslutning nr. 1831/81.

11 For så vidt angår klagepunkterne om den forskelsbehandling, sagsøgeren hævder at have været offer for, må det fastslås, at sagsøgeren ikke i nogen henseende har ført bevis for sine anbringender. Kommissionen har derimod forelagt Domstolen forskellige tal, der ikke er blevet bestridt af sagsøgeren, og som viser, at andre virksomheder i jern- og stålindustrien befinder sig i samme situation som sagsøgeren, og at anvendelsen af de gældende bestemmelser på disse virksomheder har ført til en fastsættelse af leveringskvoter, der kun udgør en meget ringe andel af vedkommende virksomheders produktionskvoter.

12 Herefter må det første anbringende forkastes.

Anbringendet om, at Kommissionen har afvist at tage hensyn til en række omstændigheder, der har afgørende betydning

13 Sagsøgeren har indledningsvis gjort gældende, at Kommissionen ved anvendelsen af artikel 8, stk. 2, i den generelle beslutning nr. 1831/81 på 3. kvartal 1982 burde have forhøjet sagsøgerens leveringskvota mere end den gjorde. Sagsøgeren fremhæver dernæst, at Kommissionen var for længe om at træffe beslutning efter selskabets anmodninger i henhold til artikel 14 i den generelle beslutning nr. 1831/81, og at sagsøgeren således ikke længere kan støtte sig på artikel 14,

eftersom der i mellemtiden er pålagt en bøde. Sagsøgeren fremhæver endelig, at de tal, Kommissionen har fået meddelt og benyttet som grundlag for fastsættelsen af produktionskvoten og leveringskvoten, er behæftet med fejl. Sagsøgeren henviser i den forbindelse til sag 67/84, hvor man allerede finder det samme anbringende. Sagsøgeren henholder sig til følgende argumentation; sagsøgeren blev klar over, at de kunder, der havde købt varer hos sagsøgeren, havde betalt merværdiafgift. Der skulle imidlertid ikke betales merværdiafgift, såfremt produkterne blev eksporteret til markeder uden for Italien. De omhandlede produkter må derfor være blevet solgt i Italien, hvorfor der burde have været fastsat en højere leveringskvota.

14 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at Sideradria for 3. kvartal 1982 har opnået en tilpasning i henhold til artikel 8, stk. 2, i den generelle beslutning nr. 1831/81. Såfremt virksomheden havde ment, at den kvotaforhøjelse, den hermed havde opnået, var utilstrækkelig, burde den have anfægtet beslutningen herom rettidigt. Det gjorde den ikke, og den er derfor afskåret fra at gøre det nu. Kommissionen har afslået flere anmodninger om anvendelse af artikel 14 i den generelle beslutning nr. 1831/81, uden at dette har givet anledning til kritik. Kommissionen har endelig anført, at den ligesom i sag 67/84 stiller sig meget tvivlende til rigtigheden af de forhold, sagsøgeren har fremdraget som bevis for, at Kommissionen har begået en række fejl.

15 Domstolen skal vedrørende sagsøgerens to første anbringender anføre, at Kommissionens beslutninger om anvendelse af artikel 8, stk. 2, i den generelle beslutning nr. 1831/81, samt afslaget på at anvende artikel 14 i samme beslutning, ikke er blevet anfægtet rettidigt af sagsøgeren. Af Domstolens faste praksis fremgår, at en sagsøger i et annullationssøgsmål rettet mod en individuel beslutning ikke kan påberåbe sig, at andre individuelle beslutninger rettet til sagsøgeren, som er blevet endelige, er ulovlige.

16 Med hensyn til de fejl, der hævdes at være blevet begået ved fastsættelsen af leveringskvoten, bemærkes, at Domstolen i førnævnte dom af 12. december 1985 har udtalt, at »sagsøgeren ... ikke har kunnet godtgøre, at den omstændighed, at selskabets kunder har betalt merværdiafgift, med sikkerhed beviser, at produkterne er blevet endeligt afsat på et bestemt marked, og derfor heller ikke, at der er sket fejl ved beregningen af de mængder, som blev afsat uden for det fælles marked«.

17 Herefter må også sagsøgerens andet anbringende forkastes.

Sagens omkostninger

18 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Joliet Koopmans O'Higgins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. april 1986.

P. Heim
Justitssekretær

R. Joliet
Formand for første afdeling